

Magyarországi Cursillo Mozgalom Európai Ultreya májusi hírlevél

Kedves cursillista Testvérek!

2020 tavasza az elmaradt közösségi programok időszaka. Marad az online térben való beszélgetés, kapcsolattartás, imádság. Még erősebben érezzük, mennyire fontos, éltető erő az Istenhez, a közösséghez tartozásunk. Szeretettel buzdítlak Titeket, legyetek találékonyak, ne veszítsük el egymást ebben az időszakban sem!

Többen jeleztétek, mennyire nehéz az elhalasztott cursillók utáni űr betöltése. Imádkozzunk még erőteljesebben a jelöltekért, készüljünk a cursillókra még lángolóbban. Remény van rá, hogy az őszi cursillók megtarthatók lesznek. Igazodjunk ebben a templomokban megrendezhető programokhoz, mint irányelvhez.

Bíboros atyával még egyeztetünk, de terveink szerint az Európai ultreya 2021. szeptember 10-11-n lesz, csatlakozva a NEK időpontjához. 2020 májusára terveztünk egy lelkigyakorlatot az Európai ultreya segítőinek, ez is 2021 májusára tolódik.

A Szombathelyi egyházmegyében idén 30 éves a Cursillo Mozgalom. Reményeink szerint együtt ünnepelhetünk velük 2020. november 7-n, amit Országos Ultreyának hirdetünk meg, idén is legyen országos találkozónk. Amennyiben mégsem valósulhat meg valós találkozás ebben az időpontban sem, akkor online módon kapcsolódunk össze, aminek formáját majd akkor hirdetjük.

De colores, Várdai Judit

Májusban az ír és a Váci Egyházmegye cursillistáival imádkozhatunk együtt.
Ők küldték el a hírlevél részére tanúságtételüket.

Mi lenne velünk közösség nélkül? A közösség példaadó és megtartó ereje

Kedves Testvérek!

A katolikus közösség lényege ez: a szeretet több, mint az én igazságom, az egység, a közösség értékesebb, mint az én okosságom!

A koronavírus miatti otthoni karanténban sok újdonság született. Például házhoz jött a szentmise közvetítése. De nem a szentmise, mert nem voltunk személyesen jelen. És máris születtek olyan hangok: most az én szobám lett a templom. Ez így nem igaz. Természetesen, ahol ketten-hárman összegyűlünk az Úr nevében, Jézus ott van köztünk. De Jézus áldozata az oltáron valósul meg. Most a Szentatya, és nyomában a helyi püspökök megengedték, hogy egészséges, mozgóképes embereknek is érvényes legyen az otthoni misehallgatás. Azonban már arra várunk, hogy újból részese lehessünk Isten élő közösségének a templomban.

Ugyanis kereszténységünk (és más vallás is) alapvetően közösségi cselekedet. Mindent, amit hiszünk, imádkozunk, másoktól kaptuk. Úgy nevezzük: evangélium, örömhír. Valahogy eljutott hozzánk, azokon keresztül, akik teljesítették Jézus missziós parancsát. Ha Urunk Jézus egyedi, öncélú, magának való vallásosságot akart volna, erre is talált volna utat. De ő közösséget hozott létre a 12 apostolból, a 72 tanítványból, úgy, hogy barátainak nevezte őket.

Mi lenne velünk a közösség nélkül? Nem tudnál mit enni, mit inni, mibe öltözni, nem lenne sem vized, sem áramod, semmid.

Mi lenne velünk lelki közösség nélkül? Régen együtt élt a nagycsalád, több generáció. És persze általában vallás gyakorlók voltak, így életüket átszötte a hit, az ima. Észrevétlenül ott volt az életükben a közösségi élmény. Hisz mindig volt, hol egy keresztelő, esküvő, temetés, családi ünnep, és persze a vallási ünnepek. Egy család sikeressége azon múlt, mennyire voltak együtt, volt-e lelki tartalom? És ezen kívül a munka nagy részét is kalákában végezték. Napjainkban, amikor sok ember egészen egyedül él, vagy csak kettecskén, magunknak kell megteremteni ezt a régi családot, emberi kapcsolatokat helyettesítő közösséget. Megteremteni.

Mert meg kell tanulnunk, hogy a közösség megszületéséhez munka kell, mégpedig sok. Egy közösség nem jön létre sem hirtelen, sem automatikusan. Az egység nem varázsszó. Meg kell teremteni. És ehhez a munkához alapos tanulóidő szükséges! Közben sok kudarccal!

Közösségben lenni nem azt jelenti, hogy kölcsönösen dicsérjük, vagy kritizáljuk egymást. Hanem azt, hogy egymás épülésre vagyunk, és együtt hirdetjük az örömhírt, az evangéliumot. A közösség

tartópillére maga Jézus, aki jelen van közöttünk. Ilyen érték nélkül egy közösség csak addig áll fenn, amíg tagjai anyagi hasznot, szórakozási lehetőséget látnak benne.

Már az első pünkösöd, az egyház születésnapjának története arra tanít, hogyha bátran kiállunk az emberek elé, mindig akad majd érdeklődő. Nem az én érdemem lesz, hanem a Szentlélek műve. „Ők pedig állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.” (ApCsel 2,42) – olvashatjuk az egyház születését. Négy feltételt ír le Lukács evangélista: az apostoli tanítást, a közösséget, a kenyértörést, vagyis a szentmisét, és az imádságot. Egyik sem maradhat el. Mi lenne belőlünk, ha bármelyiket is elhagynánk? Az apostoli tanítás nélkül nem krisztusai lennénk, hanem valami szekta, aki csak hivatkozik Krisztusra, de átírta a szent hagyományt. A szentmise és az ima a mindennapi lelki táplálék. És a közösség? Így ír a zsidó levél: „Összejöveteleinkről ne maradjunk el, mint némelyek szoktak, hanem annál inkább bátorítsuk egymást.” (Zsid 10,25) A közösség az egymást erősítő, bátorító, másoktól tanulás lehetősége.

Mit vallok? A közösség formáló ereje a konfliktus, az eltérő vélemények ütköztetése! A keresztény konfliktus nem jelent harcot, ellenségeskedést, kiátkozást. De a jó összhanghoz, a komoly és őszinte beszédhez szükséges a szembenézés.

Jobbat akarunk a régivel, amikor elmúlik a mostani karantén? Egy örök tanács: az új, jobb közösség, az igazi egyetértés nem jöhet létre a szembenézések fájdalmas átmeneti szakaszai nélkül.

Vagy minden marad a régiben, vagy jobb jön létre, úgy, hogy Jézus Krisztus és az ő tanítása, erkölcs lesz a középpont, minden örömeivel és minden kihívásával.

Adja meg az Úr ehhez az erőt. A suszterszék három lábához most ebben a szorult helyzetben egy negyedik lábat is, a közösségben rejlő erőt!

De Colores!

Horváth Zoltán esperes plébános atya Újpest

Jézus nevében összegyűlve

Sokszor elhangzik az az igaz megállapítás, hogy korunk egyházának és apostolainak nem kőből épített templomokat kell építenie Jézus számára, hanem keresztény közösségeket. Ha ezek a nem kőből épített templomaink folyamatosan épülnek, akkor fognak újra megtelni a ma kiüresedő kőtemplomaink.

Ezeket a templomokat mi magunk alkotjuk. Építők vagyunk, ha szeretettel, szelídséggel és alázattal igazítjuk kapcsolatainkat, és Jézus valóban jelen van közösségeinkben. Nemcsak összejövünk, hanem Jézus nevében jövünk össze, azaz úgy szeretjük egymást, ahogy Jézus szeret bennünket.

Jézus nevében jön létre egy közösség, ha megvan benne a lelki egység, az önzetlen szeretet és odaadás társainkért. Jézus nincs jelen, ha a közösségi céljaink

Közösség - újragondolva

A koronavírus járvány megváltoztatta mindannyiunk korábbi életét. Olyan dolgokkal kell szembesülnünk, amivel egyetlen ma élő ember sem találkozott. Nem látogathatjuk szüleinket, nagyszüleinket, a gyerekek nem mehetnek iskolába, óvodába, nincsenek nyilvános liturgiák, még a legnagyobb keresztény ünnepen, húsvétkor sem mehettünk szentmisére, a Szentatya is az üres Szent Péter téren mondta el üzenetét és osztott áldást.

Olyan kifejezések lettek életünk részei, mint a „maradj otthon”, home office, digitális oktatás.

Közösségeink élete is az online térre korlátozódott. Mégis hála tölti el a szívemet az online szentmiséért, szentségimádásokért, hogy ezeken keresztül a saját egyházközösségünk szent cselekményeibe kapcsolódhatunk be. Jó, hogy abban a tudatban vehetünk részt a liturgiákon otthonainkban, hogy a barátainkkal, ismerőseinkkel is összekapcsolódunk lélekben, hiszen ők is „ott vannak” a szertartásokon a saját otthonaikban.

megvalósításának folyamata – legyen az bármilyen nemes és jóságos vallási cél is – szeretethiányossá válik, vagyis eluralkodik benne a feszültség, megfelelni akarás, vagy valamilyen versenyszellem. Azt látom, hogy sok vallási közösségben, és a cursillóban is sok probléma erre vezethető vissza. Nem az emberek lesznek mások, csak felcserélődnek a célok, a legfőbb cél, a jézusi jelenlét háttérbe kerül. A gonosz sokszor eléri a célját, furmányosan, fondorlatosan, a jót színlelve képes támadni még legalapvetőbb vallási közösségeinket is. Nem is beszélve az élet más területeiről, ahol még sebezhetőbbek vagyunk.

Jézus nevében, jelenti azt is, amikor érzem a közösség szeretetét, éltető, gyógyító erejét. Az egyik munkatársi felkészülésre – egy balesetből kifolyólag – nagyon rossz egészségi és lelki állapotban érkeztem. Jézus nevében voltunk együtt és tudom, hogy a találkozó végére nem a helyi forrásból származó finom gyógyvíz gyógyított meg, hanem a közösségben jelen lévő Krisztus. Csodálatos gyógyulás volt.

Menjünk közösségbe, hogy el ne gyengüljünk. Az életből vett hasonlat alapján: ahogy az emberiség története sem az egyedül olvasás története, hanem a szellemi javak elsajátításának közösségi élménye, úgy a kereszténység sem egy magán út, hanem egy közösségben megélt utazás Jézus felé. Erre az útra csak csoportos jegy van, valahányszor megpróbáltam magamban, elbuktam, de a közösség mindig ott volt, erőt adott. Egyedül gyenge lennék.

Az utamon folyamatosan erőt ad a sok közös élmény is, a cursillók, az ultreyák, az országos ultreya szervezése, a kiscsoportos foglalkozások. Egyszerűen szeretem a csoportom tagjait, nekem mindegy, hogy online vagy nem online, egyszerűen nagyon meghittek ezek az alkalmak. Természetesen hiányzik a személyesség, de hiszem és tudom, hogy ezeken az alkalmakon Jézus nevében jövünk össze, és ez a lényeg.

Mi sokszor nem is halljuk meg az Úr hívó szavát, vagy éppen nem válaszolunk rá, nem megyünk, ha hív. Most pedig Ő jön otthonainkba.

Cursillós kiscsoportunk is megtalálta módját, hogy megtarthassuk a csoporttalálkozóinkat. Kéthetente a technika segítségével tartjuk az alkalmakat. Együtt imádkozunk, épülünk egymás élményeiből, imáinkban hordozzuk egymást és kérjük az Úr kegyelmét.

Csoportunk néhány férfi tagjától még online locsolásban is részesülhettünk. Szívet melengető volt látni, ahogy édesapák a fiaikkal, elegánsan felöltözve locsolóverset mondanak, vagy éppen dicsőítő énekkel emelik a lelkünket az Úrhoz.

Ebben a megváltozott élethelyzetben még nagyobb szükség van a keresztény közösségeinkre. Hála az Úrnak a közösségeinkért és azért, hogy ha fizikálisan nem is, de lélekben találkozhatunk egymással.

Sebők Sándor atyától hallottam, hogy a szeretet nem csak jóságos, nem csak türelmes – ahogy a Szeretethimnuszban olvashatjuk – hanem találékony is. Adjon az Úr nekünk ilyen találékony szeretetet!

De Colores!

Mészárosné Papp Viktória, Fót

kép forrása: Windsor Essex Cursillo Movement

Kiscsoport, a válságstáb

Sok-sok éve járunk össze két hetente cursillós kiscsoportba Aszódon. Bevallom, a fárasztó munkanapok után előfordult, hogy nehezünkre

A jelenlegi járvány is formálja közösségeinket. A tavaszi cursillókat szó szerint az utolsó pillanatban még meg tudtuk tartani (a férfi cursillónak március 15-én volt a zárója), de az ultreyákat, és több más programunkat nekünk is el kell halasztanunk a Váci Egyházmegyében, hasonlóan a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz és az Európai Ultreyához. Ez megpróbáltatás mindannyiunknak, mert nagyon vártuk már ezeket az eseményeket, de a rosszban is keressük a jót, és megpróbálunk hitben szilárdak maradni.

A járvány felborította a családunk megszokott világát is. A munkámat érintő sok nehézség mellett azt tapasztaltam, hogy a „bezártságban” több idő jut egymásra a családon belül. Elkezdtük figyelni egymás személyiségét, kívánságait, sokat beszélgetünk, folyamatosan fedezzük fel egymásban az új csodákat, amik eddig is előttünk voltak, csak nem vettük, vettem észre. A világ által folyamatosan ontott látszólagos ideálok világába való „menekülő utat” beszűkítette a karantén. Elkezdtük értékelni „szűk” világunkat, környezetünket. A járvány figyelmeztetett, hogy: „Az egész világ nem a mi birtokunk...”

Így a járvány, a feszültség, az aggodalom és a lemondás mellett megnyugvást is hozott bizonyos értelemben.

Ha Jézus nevében legalább mi, keresztények kis közösségeinkre koncentrálnak, tovább épülhetnek valódi templomaink. Imádkozunk mindazokért, akik az egészségügyben, kereskedelemben és a többi nélkülözhetetlen tevékenységben

esett elindulni az esti imacsoportba. De azért mentünk, mert hiszen a többiek is várnak, meg aztán meg is tanultuk a cursillón: „A kereszténységet jól csak közösségben lehet megélni.” Az este végére aztán mindig rájöttünk, hogy, kár lett volna kihagyni...

Pár hete nagyot fordult velünk a világ. Már nem volt kérdés, hogy megyünk-e kiscsoportba, ha akartunk volna, sem mehettünk. Bizonytalanság, aggodalom vett minket körül. Hiányzott a béke, nyugalom, és nagyon hiányzott a közösség szeretete. Már misére sem járhattunk.

Benne voltunk a nagybőjtben. Esténként férjemmel buzgón imádkoztunk, hiszen mikor nagy a baj, az imáink mennyisége és minősége egyenesen arányos lesz az életünk nehézségeivel. Szégyen, de így van.

Jött az ötlet, hogy szervezzünk video konferenciát, mint a munkahelyünkön. Minden este nagyon vártuk a nyolc órát, és hatan-nyolcan, majd tíztizenketten együtt imádkoztunk! De hogyan? Ezt külön meg kellett tanulni! Először messenger-csoportban, majd a Zoom-on próbálkoztunk. Hamar kiderült, hogy itt nincs demokrácia, nem lehet (a szokott módon) egymás szavába vágva tolni az infót! Itt jelentkezni kell, majd türelmesen egymást kivárva meghallgatni a másikat. Ránk fért a tanulás, a rendszabály, nagyon élveztük.

Minden este helyzetjelentést tettünk: Hogy vagy? Mi volt ma? Tudtok-e másokról? Mi a helyzet a külföldi ismerősökkel? Sikerült a kovászos kenyérsütés? Aszódon mit tudunk tenni egymásért? Kamerába mutattuk az új frizurát, a fodrászt csak dicsérni volt szabad... A kamera is fontos volt, fel kellett vállalni a „karanténos design-t”, mert ez is hozzá tett a csoport bensőségességéhez. Volt, hogy mi nők nem akartuk mutatni a karanténos külsőnket: Muszáj? Igen muszáj! – jött a válasz kánonban.

Mindenki hozzátette a magáét. Ettől lett nagyon felemelő. Tartottuk egymásban a lelket.

Megtanultunk visszhangozva, kánonban imádkozni, merthogy videokonferenciában nem lehet egyszerre beszélni. Móni elmondta mi a helyzet Aszódon, ő járt az idősekhez ételt osztani, így ő lett a fő informátor. Misi tanácsot adott a

folyamatosan helytállnak, és vállalják a közvetlen kockázatot!

Szeretettel: Vidra Árpád

Mi lenne, ha nem lenne közösségünk?

A válaszom az, hogy nem szeretnék belegondolni. Nagyon sokat jelent számomra, hogy a Cursillo olyan emberekkel hozott össze és kapcsol egy közösségbe, akik megértenek, elfogadnak, támogatnak, és az imáikkal kísérik. Számomra ez a közösség olyan, mint egy nagyon jó nagytestvér, akitől kérhetek tanácsot, akivel közösen gondolkodhatok, akivel jó együtt lenni. Lehet, hogy azért ilyen idillikus az elképzelésem, mert nincs testvérem, de a cursillós közösségem több, mint baráti társaság vagy haveri kör.

A jelen helyzetben is tudunk egymásról, telefonon, interneten keresztül beszélgetünk, megosztjuk az örömeinket és az imaszándékainkat egymással. Még video chatelni is megtanultunk, pedig nem volt könnyű...☺ Az egyik videós kiscsoportunkra úgy jelentkezett be Andi, hogy fejfelé volt a képernyő, mintha a plafonról lógott volna le a konyhájuk közepére. Igencsak feje tetejére fordult az életünk. Na, de ennyire? ☺

Nem vagyunk ugyan egy helyen, de egyek vagyunk Krisztusban, és ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében (még ha az egy video chat-szoba, akkor is) ott van közöttük. Érzem ezt minden alkalommal, amikor közösen imádkozunk vagy osztozunk egymás bánatában, örömeiben.

De colores!

Csernák Nikolett

festéshez, hiszen volt idő szépíteni a házunkat, Kata a kertészkedésben segített. Ezek vagyunk mi, úgy 6-10 ember, a kemény mag. ☺

De éreztük, hogy kifelé is tennünk kell. Hiszen az szép, hogy mi egész jól elvagyunk, szociális igényeink kielégítve, de mi lesz a többi aszódi hívővel? Nagy buzgalommal újabb csoportot szerveztünk, pénteki keresztútra. Mindenki hívta az ismerőseit... hát nem volt egyszerű a virtuális világot tanítani másoknak, úgy, hogy mi is kezdők vagyunk... Több-kevesebb sikerrel megvalósultak a pénteki keresztutak is. Felemelő volt, hogy tesszük a dolgunk, és van értelme!

Aztán a járvány, hála Istennek, nem durvult el, a félelmeink ezzel együtt csökkentek, és igen, ismerjük be a kezdeti mindennapos buzgó imáink is. Kiscsoportozásunk most heti egy-két alkalomra állt be. A bajban a csoport összezárt, segített, lelket tartott bennünk. Ismét megerősödtünk.

Hát nem ez a lényeg? A jó Isten ismer minket... tudja, hogy nagyon szeretjük Őt, de azt is tudja, hogy irányában a legbuzgóbbak a bajban vagyunk, és ami felfoghatatlan... mégis szeret, mindezek ellenére.

Boxi atya szokta mondani: Az Isten szeret, gyönyörködik bennem, bár nem értem a gusztusát!

De colores!

Emese és Laci, és főleg az aszódi kiscsoport